

ikke er blevet benyttet. Folk have ikke set denne Udvej, og jeg antager heller ikke, de ved denne Lejlighed have faaet Øjnene op for den, saa at der skulde ligge nogen Fare for, at den fremtidig vilde blive benyttet.

Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) fremhævede specielt, at det vistnok vilde være praktisk at slaa Lægderne omkring København sammen. Der er gjort en lille Tilnærmelse dertil ved Bestemmelsen om, at Udskrivningschefen i København tillige som Lægdsforstander styrer Lægdsvæsenet for København og Frederiksberg. Frederiksberg er for saa vidt draget med ind, og den Tanke, som det ærede Medlem har udkastet, skal blive undersøgt, for at den, hvis den viser sig praktikabel, kan gennemføres. Kan der opnaas yderligere Besparelser, ere naturligvis alle interesserede deri. Ligeledes ville de øvrige Henstillinger, det ærede Medlem fremkom med, blive tagne under Overvejelse, ogsaa Henstillingen vedrørende Nummerbytning i Henhold til § 22. Derom er der forskellige Meninger, men jeg tror, at man ved Udvalgsbehandling bedre end ved Forhandling i Salen vil kunne afgøre de paagældende Spørgsmaal.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg slutter med at takke det høje Ting for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

Forsvarsministeren (*Klaus Berntsen*):

Det foreliggende Lovforslag er en Konsekvens af den vedtagne Forsvarsordning. Da denne Sag sorterer under min Kollega Justitsministeren, er det ganske naturligt, at han har svaret paa de fleste af de Bemærkninger, der ere blevne knyttede til det foreliggende Lovforslag, men der er enkelte Spørgsmaal og Henstillinger, der ere rettede direkte til mig som Forsvarsminister, og dem skal jeg tillade mig at svare paa. Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) spurgte mig, om der ikke fra Forsvarsministeriets Side kunde gøres noget for at gøre Værnepligten saa lempelig som mulig for Folk, som af religiøse Grunde vægre sig ved at aftjene deres Værnepligt, og, saa vidt jeg erindrer, nævnedes han i denne Forbindelse en religiøs Sekt, der kalder sig Adventister. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at jeg, saa længe jeg har været Forsvarsminister, har haft min Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og jeg ved, at der gøres, hvad der kan gøres. Hvis de værnepligtige f. Eks. paa Sessionen meddele,

at de ere Adventister, gør man, hvad man kan for at overføre dem til Sundhedstroppe for derved at give dem en saa lempelig Tjeneste som muligt, der ikke i saa høj Grad kan være stridende mod deres religiøse Følelse, som naar de komme ind under andre Afdelinger, og for saa vidt det viser sig, at de under Tjenesten have Vanskelighed ved at udføre deres Pligter — navnlig er det pinligt for dem at gøre Tjeneste om Lørdagen, fordi det er deres Helligdag —, har jeg gjort, hvad jeg kunde, som Forsvarsminister for at faa det ordnet saaledes, at de muligt den Dag kunne gøre Vagttjeneste for at være fri for at gaa til almindelige Øvelser. Men selvfølgelig skulle de aftjene deres Værnepligt. Jeg gør, hvad jeg kan, for at gøre det saa let og mildt for dem som muligt, men det staaer ikke i min Magt at fritage dem for deres Værnepligt. Jeg kan ogsaa anføre, at for saa vidt de ere idømte Straf, har jeg foranlediget, at de ere blevne be-naadede. Saa længe det viser sig, at det virkelig er Folk, der af religiøse Grunde fremsætte Ønske om at behandles paa en noget anden Maade end de almindelige værnepligtige, kan der være Anledning for Ministeren eller de overordnede til at tage Hensyn dertil, men skulde det vise sig, som ogsaa det ærede Medlem selv var inde paa — Menneskene ere jo ikke saa gode, som de burde være, som det hedder i Balles Lærebog —, at nogen kunde finde paa at simulere for at faa Lempelser i Aftjeningen af Værnepligten, saa kunde det jo være, at denne religiøse Sekt fik flere Tilhængere, end ønskeligt var. Det er et Hensyn, man ogsaa maa tage med. Jeg tager kun Hensyn til dem, om hvem vi have Grund til at tro, at de ere Adventister af Overbevisning.

Der er rettet et bestemt Spørgsmaal til mig fra det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), ligesom det ærede Medlem fra Møen (Jessen) var inde paa det samme Spørgsmaal, nemlig om Overgangstiden for Udskrivningen fra 22 Aars Alderen til 20 Aars Alderen. Det ærede Medlem fra Møen mente, at det var bedre for de unge at blive Soldater, naar de vare 20 Aar, thi saa kunde de lettere finde sig i den haarde Behandling, som de ere Genstand for, naar de aftjene deres Værnepligt; de grove Skældord, der anvendes imod dem, virke ikke saa irriterende og stødende, naar de ere 20 Aar, som naar de ere 22 Aar. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at der gøres meget fra Ministeriets Side, for at Tonen overalt